

בש"פ 8559/21 - פלונית נגד מדינת ישראל, פלוני

בית המשפט העליון

בש"פ 8559/21

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המעוררת:

פלונית

נגד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. פלוני
3. פלוני

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת
במ"ת 31858-11-19 מיום 7.12.2021 שניתנה על
ידי כב' השופטת אילונה לינדנשטראוס

תאריך הישיבה:

ה' באדר א' התשפ"ב (6.2.2022)

בשם המעוררת:

עו"ד שירי שחף-אופק; עו"ד איתי נעמן
עו"ד עדי שגב
עו"ד יעקב שלומוביץ'
עו"ד גיא אשכנזי

בשם המשיבה 1:

בשם המשיב 2:

בשם המשיב 3:

החלטה

ערעור לפי סעיף 70ד(א)(3) לחוק בתי המשפט, התשמ"ד-1984 על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת א' לינדנשטראוס) במ"ת 31858-11-19 מיום 7.12.2021, בגדרה נדחתה בקשת המעוררת לבטל את איסור הפרסום של תמונת המשיב 2.

רקע והליכים קודמים

1. נגד המשיב 2 ושני נאשמים נוספים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות מין חמורות שביצעו במערכת ועבירות של פגיעה בפרטיות והפצה של תוכן בעל אופי מיני באמצעות הפלאפון.
 2. המשיב 3 הוא תאום זהה של המשיב 2, ומתגורר עם משפחתו באותו יישוב בו מתגורר המשיב 2.
 3. ביום 30.12.2019 דחה בית המשפט המחוזי את בקשתו של המשיב 2 לאיסור פרסום שמו, יחד עם זאת, בהסכמת המשיבה 1, התקבלה בקשתו להימנע מפרסום תמונתו על מנת שלא לפגוע באחיו התאום (המשיב 3) ובמשפחתו (להלן: החלטת איסור הפרסום).
 4. ביום 22.11.2021 הגישה המערערת לבית המשפט המחוזי בקשה להסרת איסור פרסום תמונתו של המשיב 2. ביסוד בקשתה עמדו נימוקי חלוף הזמן ושינוי הנסיבות, לאור שחרורו של המשיב 2 ממעצר והקלות בתנאי השחרור, שהביאו לשינוי נקודת האיזון בין האינטרס הציבורי לבין שיקוליו של המשיב 3 ומשפחתו, באופן המחייב העדפת האינטרס הציבורי בפרסום תמונתו של המשיב 2.
 5. כאמור בפתח הדברים, בקשת המערערת נדחתה. בהחלטתו, קבע בית המשפט המחוזי כי אין בשינוי הנסיבות כדי להצדיק "עיון חוזר בהחלטה" לאיסור הפרסום. כן נקבע כי לא חל כל שינוי בנסיבות שביסוד החשש לפגיעה בפרטיות ובשמו הטוב של המשיב 3 וכי החשש לבלבול בינו לבין המשיב 2, "על הפגיעה הפוטנציאלית" שעלול הדבר להסב למשיב 3 ולבני משפחתו, הוא "חשש אינהרנטי להיותם אחים תאומים זהים" שאינו טעון הוכחה, ודי בו כדי להותיר על כנה את ההחלטה על איסור פרסום תמונת המשיב 2. בית המשפט קמא ציין כי לא מצא ליתן כל משקל לטענות שהעלה המשיב 3 ביחס למצבו הנפשי משאלו לא גובו בכל מסמך שהוא.
- טענות הצדדים
6. כנגד החלטה זו מופנה הערעור, בגדרו נטען, בין היתר, כי על הטוען לנזק להציג הוכחה כבדת משקל לנזק חמור ובלתי הפיך בעוד שטענת המשיב 3 למצב נפשי קשה מתמשך מאז פרסום הפרשה או לנזק עתידי לא גובו באסמכתאות רלוונטיות; כי ניתן משקל מכריע לנסיבותיהם של המשיבים 2 ו-3 למרות שההקלה בתנאי מעצרו של המשיב 2, הגבירה את מידת חשיפתו לציבור כך שהאינטרס הציבורי בפרסום תמונתו מקבל משנה תוקף. בנסיבות אלו ולנוכח הכלל בדבר פומביות הדיון, מחייב איזון האינטרסים להורות על פרסום תמונתו של המשיב 2. בנוסף, טוענת המערערת כי פרסום תמונתו "יסייע אף לתחושת המוגנות הסובייקטיבית שלה ועשוי לחזק את בטחונה האישי, מעצם הידיעה שמכריה וקרוביהיזהו את המשיב 2, ככל שיהיה צורך בכך" (מכתב בעניין זה מטעם הגורם הטיפולי הוגש בדיון לפני על ידי באת-כוחה של המערערת).
 7. המשיבה 1 מצדדת בבקשה. בתגובתה הדגישה המשיבה 1 כי הסכמתה לאיסור פרסום תמונתו של המשיב 2 ניתנה בשעה שהלה היה עצור מאחורי סורג ובריח, אולם שחרורו בערובה ממעצר וקביעת "חלונות" רבים משליכים

על חשיפתו לציבור ועל תחושת המוגנות של המערערת, ובשל כך גובר האינטרס הציבורי ואזהרת הציבור כמו גם הצורך של המערערת בתחושת מוגנות, על פני "האינטרס המסוים שיכול להיגרם למשיב 3". לשיטת המשיבה 1, היה על בית המשפט המחוזי לבחון את עוצמת הפגיעה במשיב 3 ואת האיזון בין האינטרס הציבורי, הכולל גם את מצבה הנפשי של נפגעת העבירה, המערערת, ותחושת המוגנות שלה, לבין הפגיעה הפוטנציאלית, שאלות שלא נבחנו בהחלטה הראשונה בעניין איסור הפרסום, שניתנה על יסוד הסכמת המשיבה.

לעמדת המשיבה 1, הפגיעה במשיב 3 אינה חמורה במיוחד, משום שהפרסום ייעשה בהקשר שמו של המשיב 2 והמעגל הקרוב לו יודע כי הוא אינו נאשם, והנזק שעלול להיגרם לו במעגל הרחב יותר הוא נזק תדמיתי שאינו חורג מהרגיל. המשיבה 1 סבורה כי החלטת בית המשפט המחוזי בעניין שינוי הנסיבות מאז ההחלטה הראשונה, שגויה משום שאינה ממוקדת בעקרון פומביות הדיון ובצורך באזהרת הציבור.

8. המשיב 2, מצידו, ביקש לדחות את הערעור. לשיטתו, יש לדחות את טענות המערערת ככל שהן מתייחסות לאינטרס הציבורי, משאין היא מוסמכת לייצגו. כך גם יש לדחות את טענות המשיבה 1 ביחס לאינטרס הציבורי, משהיא כלל לא השיגה על החלטת בית המשפט המחוזי ומלכתחילה לא ביקשה לפרסם את תמונתו. בנסיבות אלה, נטען, מושתקת המשיבה 1 מלטעון נגד איסור הפרסום. לגופו של עניין, החלטת בית המשפט המחוזי נכונה, ואין להתערב בה. הסכמת המשיבה 1 לאיסור פרסום תמונתו, לא הותנתה בדבר והיא בבחינת הבטחה מנהלית שקיבלה תוקף של החלטה שיפוטית ואין היא יכולה לחזור בה ממנה. המשיב 2 הדגיש כי הסכמת המשיבה 1 לאיסור פרסום תמונתו נבעה מחשש לטעות ויזואלית בזיהוי, וחשש זה לא השתנה, וכפי שקבע בית המשפט קמא, חלוף הזמן אינו משנה את הנזק שעלול להיגרם למשיב 3 ולמשפחתו בנסיבות העניין.

9. המשיב 3 ביקש גם הוא לדחות את הערעור. נטען כי מוקד העניין בשאלת האיזון בין עקרון הפומביות וזכות הציבור "לראות את פניו של המשיב 2" לבין האינטרס שלו וזכותו לשמור על פרטיותו. לשיטתו, היותו תאום זהה למשיב 2, המתגורר באותו ישוב ועובד עמו באותו מקום עבודה, מייחדות את עניינו ממקרים אחרים שנדונו בפסיקה. נטען כי הנזק שייגרם לו ולמשפחתו מפרסום תמונת המשיב 2 הוא "משמעותי ואינהרנטי שאינו דורש הוכחה כל שהיא" וכי הדבר עלול לפגוע בו "באופן משמעותי, החורג ממהלך הרגיל של הדברים". בנסיבות המתוארות יטעו זרים ברחוב לזהותו כמשיב 2 ועליו ועל משפחתו יוטל נטל יומיומי להסביר כי אין המדובר בו אלא באחיו התאום, הפגיעה בו ובבני משפחתו בשל הפרסום תהיה חמורה וישירה, תוך הפיכתם לקורבנות על לא עוול בכפם, וזאת בייחוד לאור טיב עבודתה של אשתו וגילם של ילדיה הקטינים.

עוד טען המשיב 3, כי הוא כלל לא נחקר על ידי המערערת בעת הדיון בבית המשפט המחוזי ביחס לנזק הנטען וביקש להגיש ראייה חדשה בערעור, מסמך של רופאה פסיכיאטרית המטפלת בו. בנוסף נטען כי עם הגשת הבקשה לפרסום, לפני כשנתיים, חלה התדרדרות במצבו הנפשי שהלכה והחמירה עם הגשת הערעור דנן. לשיטת המשיב 3, אין כל הצדקה לפרסום תמונתו של המשיב 2 כאשר מנגד יפגע הפרסום פגיעה משמעותית במשיב 3 ובבני משפחתו על בסיס יומיומי ויש חשש כי פרסום התמונה יביא למסע הכפשות במדיה החברתית ובחיייהם היומיומיים ולנזק נפשי חמור למשיב 3. זאת, בשעה שלא חל כל שינוי נסיבות רלוונטי מאז מתן החלטת איסור הפרסום. לכן יש להעדיף את זכותם שלו ושל בני משפחתו לפרטיות ולשמירה על אורח חייהם התקין.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בערעור על נספחיו ובתגובות המשיבים, בהחלטת בית המשפט קמא, ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל באופן חלקי.

11. מלכתחילה התבססה החלטת איסור פרסום תמונתו של המשיב 2 על הסכמת המשיבה 1 ומבלי שנערך דיון ממשי בעניין זה. בהמשך, בהחלטתו נשוא הערעור שלפני, קבע בית המשפט, כי "החשש לבלבול בין השניים עלהפגיעההפוטנציאליתשעלול הדבר להסב למשיב ובני משפחתו, הוא חשש אינהרנטי להיותם תאומים זהים, שאיננו טעון הוכחה" (ההדגשה שלי - ג.ק.). בית המשפט לא עמד בהחלטתו על עוצמת הפגיעה ולא שקל אותה אל מול האינטרס הציבורי שבפרסום התמונה ועקרון פומביות הדיון, אלא קבע כי "החשש לבלבול, כאמור, עודנו קיים ודי בו כדי להותיר את ההחלטה על איסור הפרסום על כנה". בקביעה זו אין די. על בית המשפט היה לבחון את מידת הפגיעה, להבדיל מהפגיעה הפוטנציאלית, ככל שזו תוכח על ידי המשיב 3 והאם יש בה כדי להצדיק דחיית בקשת המערערת לביטול איסור הפרסום על תמונתו של המשיב 2.

בנוסף, במהלך הדיון לפניי הציג המשיב 3 מסמך רפואי הנוגע למשיב 3, לשם גיבוי טענותיו בדבר הנזק הצפוי להיגרם לו ככל שתפורסם תמונתו של אחיו התאום, מסמך שלא הוצג קודם לכן לבית המשפט קמא. מעצם טיבן של טענות מסוג זה, אין מקום לבררן במסגרת הערעור. לאור האמור במסמך, שמטעמי צנעת הפרט לא אציין כאן, יש מקום להחזיר את הדיון לבית המשפט קמא שייבחן את הטענה כחלק מן הדיון המתבקש בטיבה ובעוצמתה של הפגיעה הנטענת במשיב 3 אל מול עקרון פומביות הדיון והאינטרס הציבורי.

12. לאור האמור לעיל, הערעור על החלטת בית המשפט קמא מתקבל, אפוא, במובן זה שהחלטת בית המשפט קמא נשוא הערעור מתבטלת. הדיון יוחזר לבית המשפט קמא ועד למתן הכרעתו, יעמוד בעינו צו איסור פרסום תמונתו של המשיב 2.

ניתנה היום, כ"א באדר א' התשפ"ב (22.2.2022).

ש ו פ ט